

TELESKOP

[Naslovnica](#) [Hrvatska](#) [Svijet](#) [Kolumne](#) [Zelena Hr](#)

[Hrvatska](#), [Izdvojeno](#), [Tema dana](#)

DOKTOR LUKA MARŠIĆ, STRUČNJAK ZA
OVISNOSTI: Internet u sebi nosi sindrom koncentracijskog
logora!

---

objavljeno prije 4 dana Piše [Marin Šarec](#)

1

Dr. Luka Maršić kasnio je na naš dogovoreni razgovor 40-ak minuta. Zadržao ga je hitan prijem i obrada dugogodišnjeg ovisnika o opojnim drogama, kolokvijalno rečeno, narkomana. Nepredvidive su situacije u njegovu pozivu gotovo svakodnevne. Duže od 25 godina u Klinici za psihijatriju KBC-a Sestre milosrdnice u Zagrebu, dr. Maršić, koji se u svom poslanju naoružao antropološkim, filozofskim i medicinskim znanjem, pruža psihosocijalnu pomoć cijeloj vojsci ovisnika o alkoholu, drogama, kocki i klađenju, te skrbi o njihovoj rehabilitaciji. Od 2015. on i prof. dr. sc. Zoran Zoričić vode i Savjetovalište za nesupstancijalne ovisnosti, među koje spadaju i nove ovisnosti digitalnog doba, o čemu i razgovaramo sa dr. sc. Lukom Maršićem.

Iako je diplomirani antropolog i doktor filozofije, Luka Maršić nas moli da zaobiđemo sve njegove kvalifikacije – ali nama se zbog složenog fenomena o kojem razgovaramo to ne čini prihvatljivim – i da ga predstavimo kratko, kao adiktologa. U prijevodu, stručnjak za ovisnosti. Dr. Maršić je još 2015. govorio da ćemo uskoro biti suočeni s pravom epidemijom novih ovisnosti, a to su ovisnost o internetu, mobitelima, igricama, društvenim mrežama, pornografiji, online sexu, online šoping, online kockanju. Njegova predviđanja o „zaludenosti“ ljudi ekranima i virtualnom svijetu su se obistinila, a pandemija korona virusa samo je dala dodatni vjetar u leđa razvoju i rastu digitalne ovisnosti, osobito kod djece i adolescenata.

Free Stock Photo

Ovisnik nikad nije tamo gdje bi trebao biti

„Ja se radije ograđujem kad se govori da je recimo 100.000 ili pola milijuna Hrvata ovisno o internetu, igricama, društvenim mrežama..., pa kažem da je taj dio populacije u krivoj distribuciji vremena tj. da je u prekomjernoj igri i krivom fokusiranju na nebitno. I to, jasno, nije patologija, to je komuniciranje ‘u prazno’. Premda neki stručnjaci govore da je skidanje s ovisnosti o igricama i internetu isto kao skidanje s heroina, smatram da je usporedba pretjerana. Ovisnost o teškim ilegalnim i legalnim drogama je i tjelesno i mentalno i duhovno stanje koje ima prag boli, fizičkih i duhovnih kriza, i nerijetko završava smrću. Najveća je sličnost između tih dviju vrsta ovisnosti u tome što najčešće ovisnik nikad nije tamo gdje bi trebao biti. Kada treba spavati, on igra, kada treba biti s obitelji ili učiti, on spava. Drugim riječima, pripada mu samo egocentrizam prema vlastitoj disfunkcionalnoj ili patološkoj ugodi. Taj ih egocentrizam različito životno košta. Nažalost, heroinska je ovisnost jedna od najtežih patologija koja se može dogoditi pojedincu, obitelji i društvu. Ovisnost o digitalnome ima životnu težinu, ali je bliža razumijevanju i kontroli, ako se problem shvati ozbiljno u obitelji i institucijama“, kaže dr. Maršić.

Roditelji su tek u doba pandemije i zaključavanja, kada su i oni i djeca radili odnosno pohađali nastavu putem onlinea, osvijestili da njihova djeca enormno vremena troše/gube pred ekranima svojih uređaja. Uključujući i online nastavu, puno i previše djece, adolescenata i mladih su posljednje dvije godine i više od devet sati (!) dnevno na internetu, na ovaj ili onaj način, u igri, učenju, zabavi, dopisivanju, komunikaciji...

Ako imate 200 kn, uskoro ćete imati 44.200 kn! Provjerite!

„Ovo je jedna vrsta prežderavanja i netko mora reći: Ej, ljudi mi se ozbiljno prežderavamo! I to, tko? Djeca! Mi odrasli ćemo se izvući, jer imamo obrambene mehanizme, budući da smo proveli 30 godina prije digitalne ere u realnom svijetu. Mi imamo otok na koji ćemo se vratiti. Ali, današnjoj djeci i mladima je virtualni svijet urođen i mi odrasli ih moramo zaštititi od virtualnog prežderavanja. Nikakvim zakonskim zabranama, jer to je i nemoguće i kontraproduktivno. Ali, treba donijeti norme i pravila ponašanja. U školama već postoje protokoli koji postavljaju jasne granice za upotrebu gadgeta. Zamislite da u razred dvojica dođu s biciklom, trojica s teniskim reketom, dvoje na koturaljkama, a troje na skejtu. Nezamislivo. E, sad vam u razredu sjedi njih 28 s mobitelima u džepu, pa ako ne reguliraš njihovu upotrebu, onda je na nepopravljivom gubitku škola kao edukacijski centar u kojoj se traži edukacijski mir i struktura“, objašnjava Luka Maršić.

Okej, ali tko će postaviti granice izvan učionice? Tko će reći koliko je vremena dnevno dovoljno djeci, adolescentima, ali i odraslima, za boravak pred ekranom? I struka i roditelji i institucije nalaze se na velikom, nepoznatom terenu.

Generacija koja neće znati raditi i stvarati

„Tako je, ne znamo ništa, odnosno znamo jako malo, pa tako i ja, ali mogu govoriti s pozicije rada s teškim ovisnicima koji su najčešće, kao i digitalni ovisnici, tamo gdje ne trebaju biti. Uvijek su u ofsajdu. I ja sam često u ofsajdu, ali se korigiram, ispravim se, vratim se u život. Zašto se vratim u život? Jer imam iskustvo druženja i normalnog emotivnog kontakta. Ali, nova generacija, koja je ‘sisala’ gadgete, nema kome reći ni da joj je teško ni da joj je divno. Mogu oni reći preko Facebooka, WhatsAppa, ali znaju da to nije stvarno. Simbolički se promijenio i koncept razumijevanja što je opasno, a što nije opasno. Naša je odgovornost da kažemo da ova situacija može biti jako opasna. Ne možemo mi sad vratiti kotač povijesti unatrag, tehnologija je savršenstvo, da nema tehnologije bili bismo idioti, ali mi moramo glasno govoriti o tome što moderna tehnologija realno donosi ljudima koji to ne mogu iznijeti. Mi smo odredili da mlada osoba može početi voziti auto sa 18 godina, da nije poželjno da stupa u seksualne odnose prije 16. godine, da ne može dijete od 10 godina vježbati u teretani, jer će ostati patuljak... Ali, djecu smo izložili tehnologiji od najranije dobi. Svi se nalazimo se pred velikim upitnicima, i roditelji i djeca i društvo i

tehnologija i svi oni koji nam prodaju digitalne platforme, a ne nađemo li odgovore kako se zauzdati pred izazovima virtualnih svjetova, šteta će doći na naplatu. Tko će tim tehnologijama jednog dana plaćati impulse ako generacije koje sada odrastaju neće znati i moći zaraditi novac, ako ne izrastu u ljude koji će znati raditi i stvarati. Ako se izgubi 30 posto pripadnika jednoga društva, to će društvo nužno propasti!“, dotiče dr. Maršić mogući crni scenarij budućnosti.

„Struka tek traži čvrste algoritme i smjernice. To je problem koji u zapadnoj civilizaciji tek dolazi u fokus i mnogima je nejasan. Sklonost je struke da vrlo često po inerciji stavlja nešto u kontingent nekih dijagnoza i psihičkih poremećaja što to u svojoj biti nije. Mi živimo u tehničkoj epohi u kojoj je normalno da je neki inženjer, pravnik ili bilo tko drugi osam sati dnevno na računalu. No, to je funkcionalno vrijeme, iz kojeg odrasla osoba lagano izlazi u svoje slobodno, realno vrijeme i svjesno prihvaća rizike i posljedice za zdravlje, jer mu je to egzistencija. Ali, ako dijete u razvojnom razdoblju, znači emotivnom, kognitivnom, socijalnom, mentalnom, biokemijskom, provodi za bilo kakvim ekranom osam, deset ili dvanaest sati, onda je to ozbiljan problem i treba se rješavati sustavno i s puno pažnje i stručne ozbiljnosti. Zašto? Zato što dijete ili mladi čovjek koji enormno vremena provodi u virtuali ispada iz funkcionalnosti, slabe njegovi voljni momenti i tu moramo biti spremni uskočiti i okrenuti smjer, i škola i zdravstvene institucije. Ne uspijemo li u tome, dobit ćemo suspektnu osobnost u zdravstveno-socijalnom smislu, koja će zakazati na svim očekivanim razvojnim poljima, pa onda možemo govoriti da je to oblik ovisnosti u onom smislu disfunkcije koju vidamo kod ovisnika o teškim ilegalnim drogama, alkoholu ili kockanju.“

Najranjivija su, kaže dr. Maršić, mala i mlađa djeca prekomjerno izložena digitalnim sadržajima.

„U dječjoj dobi, od tri, šest, deset godina, mozak se intenzivno formira i strukturira, ne samo psihološki i psihički, nego u smislu svoje funkcije. Dijete koje deset sati dnevno provodi u ugodu, bez ikakvoga realnog napora, depersonalizirano kroz igre koje nemaju veze sa stvarnošću, neće moći podnijeti napor kada će se, po socijalnom konceptu, u određenom trenutku morati susresti s naporom u školi, na fakultetu ili kod kuće. U takvoj situaciji dijete ili adolescent ulazi u agresiju i počinje imati određene psihičke probleme. Osim toga, postoji i druga okupiranost, zaokupljenost mozga, dakle organa s nekim strukturalnim problemom kojeg dijete rješava na način bude zadovoljno ili nezadovoljno, što je dobro. Ali, dobro je kad dijete ima odnos s realnim vremenom. Kad se uspijeva vratiti u realno vrijeme, onda mu dimenzija provedena u igri omogućava da razumije stvarnost. U suprotnom, imamo ozbiljan i dugoročan problem kako će i hoće li uopće ti mladi ljudi moći funkcionirati u realitetu. A realitet ih čeka svako malo, jer društvo traži konkretne akcije za konkretnu biološku dob! Međutim, dijete na njih ne može odgovoriti. Čim dijete izađe iz igre i suoči se s realnim konceptom i stvarnim zadacima, ne može ih izdržati ni koncentracijski ni energetski. To je kao u nogometu. Nakon ozljede ne možeš igrati nogomet kao prije, sve dok si rekonvalescent. Djeca koje zaglave u virtualnom svijetu, vraćaju se u realitet samoozlijeđena, na neki su način rekonvalescenti u realnom životu. No, društvo u realnom životu ne zanima pozicija rekonvalescenta i njegove obnove, društvo od tebe traži da ispuniš svoje zadatke, u školi, na poslu, obitelj od tebe traži da prođeš razred, odeš na trening, sudjeluješ u kućanskim zadacima, a ti ne možeš. Dijete u školi popušta, gubi odnos s roditeljima, zatvara se, pa se javlja verbalna agresija, potom fizička i socijalna agresija. Kad kažem socijalna agresija, pod tim mislim da je dijete uvjereno da će kroz svoje igrice i odnos s iluzijom biti nagrađeno, da će stvoriti svoje kraljevstvo i da će biti bolje od roditelja. U dobi od 12, 13, 14 godina dijete se počinje socijalizirati, počinje razumijevati kontekst vanjskoga svijeta i svoje roditelje smatra lošijima od sebe. Oni su njemu usporeni i ne razumiju ga. I to je dobro, jer se tako razvija, napreduje i stvara se identitet. Ali, ovdje nema progresu, jer roditelji sa svojim sinom ili kćeri razgovaraju kao da je dijete, a on ili ona su u biti kognitivno odrasli. I obitelj i društvo trebaju pronaći jezik kako pristupiti i razgovarati s tim mladim osobama, koje su okupirane igricama, uopće ne shvaćaju realnost i ne razvijaju samosvijest jer ne mogu izaći iz svoje zadanosti.“ Pitamo dr.

Maršića koliko je u vremenski dugačak put da osobe prekomjerno zarobljena u virtualnom svijetu pokucaju na vrata njihova Savjetovaništa i zatraže pomoć.

„Oni nikad ne dolaze sami. Dovode ih roditelji. Roditelji se u početku ni ne snalaze, jer su i sami okupirani virtualom, a onda kad spoznaju stanje svoga djeteta, reaguju mlako ili uobičajenim prijekorom, ne uviđajući prave razmjere problema. Neki reaguju preagresivno. Kod većine naših klijenata došli smo do uvida da su to izrazito senzibilna djeca, koja ne odgovaraju pozitivno na agresiju te se još više povlače u svijet fikcije i sve manje bivaju s roditeljima u funkcionalnom, emotivnom i iskrenom odnosu. Roditelji nam se obrate kad shvate da im se dijete ponaša kao ovisnik o teškim drogama: nema ga, disfunkcionalno je, ne spava, noću je zauzeto igricama, danju bi spavalo, nije sposobno ići u školu. Kad izgube svaki kontakt i osjete da više ne mogu djelovati normalno, funkcionalno i u okvirima običajnosti odgoja djece, traže psihološku, psihijatrijsku, emotivnu, socijalnu i prijateljsku pomoć. Sanacija stanja njihova djeteta ‘teče kao trudnoća’. Traje određeno vrijeme, a na kraju se može izroditi u nešto dobro, ali na žalost, i u neko zlo. Najčešće pokušavamo ukazati na besmislenost njihove preokupacije virtualnim svijetom i na sve moguće posljedice, fizičke i psihičke, koje mogu biti i teže od onih sa kojima neka osoba dođe po pomoć.“

Free Stock Photo

Metaverzum će biti deveti krug pakla

Kroz Savjetovanište za nove ovisnosti i psihoterapijske grupe prošlo je od njegova osnutka 2015. nekoliko stotina djece, adolescenata, ali i odraslih osoba od 25, 30 ili više godina. I odrasli ljudi okupiraju platforme na kojima se igraju, ili su ih usisale društvene mreže, ili kockarske i seksualne platforme.

„Evo, gospodin Marc Zuckerberg upravo nam priprema novi virtualni udar, zvan metaverzum, a metaverzum već postoji u našim glavama. E, to će tek biti virtualno okupljanje 30 puta gore od ovoga danas, jer ćeš u metaverzumu sam stvarati simuliranu stvarnost, sebe kakav želiš biti i ljude s kojima želiš biti i želiš ih dirati. Ali, ne diraš ti mene, Luku, nego iluziju, diraš zrcaljenje zrcala. Pa, onda, gledaš sam sebe i kažeš si ‘e, jesi ružan’, pa napraviš pet projekcija sebe, sve jednu ljepšu od druge. To će tek biti pakao. Sve ovo dosad bila je predigra! I sad je vrijeme da se o tome počne pričati, a najglasniji bi

morali biti mediji, jer su mediji postali najvažniji. Ne obrazuje te više škola, škola te usmjerava kako ćeš sutra zarađivati svoj kruh, ali te mediji obrazuju, diktiraju i stvaraju stavove, običaje, etiku i moral. Pritom ne mislim samo na tradicionalne medije, novine, TV i radio, nego su mediji i sve moguće digitalne platforme koje su ljudima dostupne, za koje su se vezali, unutar kojih stvaraju svoje svjetove kroz koje traže ugodu, a zapravo ulaze u pakao. Bit ću toliko slobodan, makar ispao i politički nekorektan, pa ću reći da ta moderna mreža koja nas je opasala nevidljivom žicom, nosi u sebi sindrom koncentracijskog logora. Ako nisi unutra, ispadaš iz igre, nema te. Da parafraziram francuskog filozofa Decartesa: 'Online sam, dakle jesam!' To je opasno. Ali, jednako opasno, kao što znamo, može biti i jest unutra, i veliki broj ljudi iz virtualnih svjetova neće izaći neoštećen. Možda će na kraju ispasti sve dobro iz digitalne evolucije usred koje jesmo, ali moramo znati, i treba to reći, bit će i puno žrtava“, produbljuje dr. Maršić svoje zabrinjavajuće projekcije budućnosti, pa pokušava dodatno objasniti na što misli kad kaže „bit će žrtava“.

„Milenijalcima, onima rođenima između 1980. i 1995., pa generaciji Z, koja je rođena usred digitalne era, metaverzum će biti, za razliku od starijih generacija, normalan i prihvatljiv, i oni će kreirati svoj svijet kao pakao. Zašto će metaverzum njima biti normalan i prihvatljiv, a meni neće? Zato jer je velika razlika između njihove i moje strukture mozga. Postoje već knjige koje to objašnjavaju. Djeca koja su od najmlađe dobi izložena digitalnim sadržajima ne ostvaruju svoje ljudsko pravo da im bude omogućen puni razvoj koji imaju po sebi, po svome organitetu, dakle da im se mozak razvija onako kako se treba razvijati, u interakciji s prijateljima, na cesti, u parku, u knjigama. Zaboga, štitimo sve živo, ali mi više ne štitimo najranjivije među nama – djecu! Djecu smo isporučili virtualnom svijetu i digitalnim platformama i ugrozili im stvaranje identiteta. Svatko drukčije interpretira ono što je pročitao, drukčije reagira u igri uživo, a ispred ekrana ništa od toga nema. Reakcije su slične i mlake. Kad nemaš identitet, ti si nestao, ti si mentalno tada mrtav i tada si za društvo i zajednicu samo ekonomski produkt.“

U nekoliko svojih posljednjih javnih istupa, govoreći o najmlađim tzv. ovisnicima o digitalnim platformama, dr. Maršić je alarmirao da odgajamo djecu buduće psihopate!

„Gledajući plan ličnosti vjerojatno ćemo odgojiti psihopate. Svako normalno dijete u dobi od oko tri godine počne prkosno odgovarati na pitanja s 'ne', nastojeći spriječiti prodor roditelja u sebe kao individuu. I to je normalan put do identiteta. Međutim, ako na svako 'ne' ne slijedi i neko 'da', i tako godinama, to je put koji vodi u prazninu ličnosti, u nastanak individue koja ne zna ni što bi htjela, ni što bi trebala činiti. To je, nažalost, put u psihijatrijski poremećaj.“

Osim buduće psihopate, dr. Maršić kaže da odgajamo i djecu tiranine i buduće solere tj. soliste.

„Roditelji su djecu tjerali da uče, da vježbaju, da treniraju, a sad odjedanput im oduzimaju pravo da vježbaju, ali tamo gdje djeca hoće, pred ekranom. Pa sad djeca vježbaju svoje roditelje da budu strpljivi, tolerantni, popustljivi, da ih ne odgajaju, ali da ih financiraju u beskonačnom vremenu i prostoru. Emotivno i materijalno me držite do vaše 50, 60 godine, govore djeca nesvjesno svojim roditeljima, ali me pritom pustite da budem bez ikakve odgovornosti. To je tiranija. I roditelj je bio neka verzija tiranina, učio ga je moraš, slijedi me, radi, vježbaj, učio ga je etici i moralu, pa i sad ga uči, ali do djeteta to više ne dolazi, jer je podražaj iz ekrana puno jači nego iz roditeljske priče!“

Opisuje slučaj dječaka iz Švicarske s kojim je radio i koji je u jednom trenu imao predispoziciju da postane tzv. soler.

Mi smo u nevidljivom ratu s ugodom

„Imao je 13 godina, spadao je među jedan posto najinteligentnije djece u Švicarskoj, Hrvat, govorio je uz hrvatski jezik i francuski, talijanski, njemački i engleski. Igrao je igrice po

cijele dane, roditelji mu rade dobre, moderne poslove, a dijete je visjelo na igri kad god je moglo, nije spavalo i kad je trebalo ujutro ići u školu, fizički nije mogao. Smetali su mu ljudi, stalno je težio ulaziti u svijet u kojem je sam. Kad si u kompjutorskoj igri ti si fizički sam, na drugoj strani komuniciraš, ali si zapravo sam. I on je jednostavno razvio strah od ljudi, čim bi se javila mala napetost, počeo je bježati u svoju samoću, izolirati se od ljudi, a to je već jedna vrsta ludila. Što je depresija? Ne možeš nikoga podnijeti. Što je psihoza? Ti si Messi, Isus Krist, nitko neka mi ne prilazi. Kakva je poruka? Ja sam bog, ne prilazi mi. To je kontingent ozbiljnih poremećaja, koji će se događati, a mi nećemo imati rješenje, a ništa ili vrlo malo činimo da to spriječimo.“

Na pitanje kako da se zaštitimo od svih mogućih platformi koje čine sve da nas zarobe, dr. Maršić odgovara protupitanjem:

„Ali, zašto te zarobe? Da budeš ekonomska potka. Mi smo svi na istim platformama, svi smo na gadgetima i nemamo nikakve granice. To je jedna vrsta diktature, točnije autodiktature, i zapravo smo u nevidljivom ratu s ugodom. Mi smo danas u globalnom selu, i neka bude globalno selo, ali moraju ostati specifičnosti jer na njima počiva mozak, vaš mozak počiva na vašim specifičnostima, a moj na mojima. Da nije tako ne bi bilo Messija, ne bi bilo Ive Pogorelića, bili bismo strojevi. Ali, današnji su mladi su sve manje protagonisti, pasivni su pred ekranom, a ako se ne kreću, rapidno im padaju mogućnosti da će sletjeti tamo gdje hoće. To je kao da letiš do Tokija u avionu s pola rezervoara, kojemu radi samo jedan motor. Okej, možda se avion negdje i spusti, ali je u velikoj opasnosti, opterećuje pilota, sustav, ugrožava putnike. Tako je i mozgu novih generacija mladih ljudi narušena ravnoteža, jer im mozak više ne funkcionira kako je naučio i to je opasnost za njih. Neki će ‘sletjeti’ gdje treba, ali neki neće.“

Drago mu je da su on i njegovi kolege nekim mladim ljudima, koji su zaglavili u virtualnom svijetu, uspjeli pomoći, da idu redovito u školu, a neki su već završili i fakultete.

„Isto tako, na žalost, znam da nekima nisam uspio pomoći. Trenutno zbog korone nemamo terapijske grupe, nego se družimo preko zooma. Ali, baš u našem slučaju stvarnost je jako bitna, pa to sa zoomom nije najbolje rješenje. Pitam se zašto tom mladom čovjeku koji sjedi pred kamerom i u kontaktu je sa mnom, ne bi stvarnost bili njegovi mama i tata, a ne Luka Maršić ili neka institucija.“

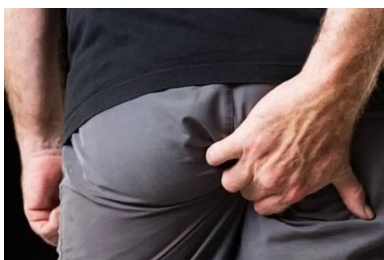
Nakon što je s nama podijelio neke tamnije scenarije budućnosti vrlog novog svijeta, dr. Maršić ipak čvrsto vjeruje da nas tehnologija neće „usisati“.

„Čovjek ima jači refleks, dekonstrukcija je jača od destrukcije. Istina je da u određenoj fazi ljudi ne mogu proći destrukciju sami, pa smo stvorili pomoć. Puklo ti je koljeno, rekonstruirat ćemo koljeno, pukla ti je žila, premostit ćemo je. Pomoći ćemo i mozgu. Čovjek će pobijediti tehnologiju u smislu opstanka identiteta. Mozak je jači od uma!“

Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije

VIŠE NA WEBU

Hemoroidi će proći za samo 3 dana! Zapišite jednostavan recept

Zauvijek zaboravite na urinarne probleme

Zaboravite zauvijek nenamjerno mokrenje

Kardio recept! Ovaj doručak će očistiti žile od toksina!

Cijena zubnih implantata 2021 mogla bi vas iznenaditi

Divno! Proširene vene se otapaju za 2 dana, ako otopite žličicu

1 Comment

Sort by Oldest

Add a comment...

Marko Sabic

Sport može pomoći kao i uvažavanje i ne svrstati ih u bolesne? oni su aktivni ali bez konkretne koristi--dajte im zanimanje u struci ako imaju znanje--

Like · Reply · 3d

Facebook Comments plugin

VIŠE NA WEBU

linker
SPONSORED LINKS

[**Evo kako ulog od 250 € u Bitcoin stvara bogataše**](#)

[**Tesli je 2021. godina bila odlična. Nadmašili su planove i isporučili gotovo milijun vozila**](#)

[**Ovo vraća savršeni sluh bez zahvata**](#)

[**Skandal u Srbiji: Pogledajte snimku policajaca koji pjevaju četničke pjesme o Vukovaru i Srebrenici**](#)

[**Banke su bijesne! Tisuće Hrvata od toga zarađuju!**](#)

[**Izrael odobrio četvrtu dozu cjepiva protiv koronavirusa: "Val omikrona je tu i moramo se zaštititi"**](#)

Prethodna Objava
[**TUŽNO, PRETUŽNO: Četvero mladih Splitskana otišlo je u Irsku. Hrvatska im nije dala priliku**](#)

Sljedeća Objava
[**Doktor Goluža: Kako se HUBOL od respektabilne liječničke udruge pretvorio u sirotu sluškinju vladajuće oligarhije**](#)

[Pravila privatnosti /](#)

[Marketing | Impressum | Donacije | Tele](#)